

TRANSKRİPSİYON

Ben Lerner 1979 yılında Kansas, Topeka'da doğdu. Brown University'de siyaset teorisi okuduktan sonra şiir alanında yüksek lisans yaptı. 2003 yılında Fulbright Bursu'yla Madrid'de bulundu. *The Lichtenberg Figures* (2004), *Angle of Yaw* (2006) ve *Mean Free Path* (2010) adlı şiir kitaplarıyla adını duyurdu. *The Lichtenberg Figures*'ın Almanca çevirisiyle *Preis der Stadt Münster für International Poesie*'yi kazanan ilk Amerikalı şair oldu. İlk romanı *Leaving the Atocha Station* 2011'de (*Atocha'dan Ayrılış*, çev. Hakan Toker, YKY, 2025), ikinci romanı *10:04* 2014'te (*22:04*, çev. Hakan Toker, YKY, 2017), üçüncü romanı *The Topeka School* 2019'da (*Topeka Okulu*, çev. Hakan Toker, YKY, 2021) yayımlandı. *The Hatred of Poetry* adlı deneme kitabı 2016'da (*Şiir Nefreti*, çev. Hakan Toker, Everest, 2018), önceki şiir kitaplarına yeni şiirlerin eklenmesiyle oluşan *No Art* 2017'de okurla buluştu (bu kitaptan bir seçki Türkçede *Sanat Yok* adı altında yayımlandı, çev. Donat Bayer, 160. Kilometre). Son şiir kitabı *The Lights* 2023'te yayımlandı. Ben Lerner, Guggenheim Bursu'na ve MacArthur Vakfı'nın "dâhi bursu"na layık görüldü. Sanat ve edebiyat üzerine makaleleri *London Review of Books*, *The New Yorker* ve *Harper's* gibi dergilerde yayımlandı. Ben Lerner, City University of New York'a bağlı Brooklyn College'in İngilizce bölümünde öğretim görevlisidir.

Hakan Toker 1965'te Denizli'de doğdu. Makine Mühendisliği ve İngiliz Dili ve Edebiyatı okudu. Şiir kitabı *Mavikara* (1999) ve Pelin Kalp (Hakan Toker'in yarattığı kurmaca bir yazar) ile ortak öykü kitabı *Postu Modern Kızıl Tilki* (2002) YKY tarafından yayımlandı. Tom Perrotta, Donald Barthelme, David Foster Wallace ve Ben Lerner'dan çeviriler yaptı.

Ben Lerner'in
YKY'deki kitapları

22:04 (2017)
Topeka Okulu (2021)
Atocha'dan Ayrılış (2025)
Transkripsiyon (2026)

BEN LERNER

Transkripsiyon

Roman

Çeviren
Hakan Toker

YAPI KREDİ YAYINLARI

İçindekiler

Hotel Providence	• 7
[Hotel Villa Real]	• 49
Hotel Arbez	• 59

Hotel Providence

Trende uyuyakalmışım. Doksanına yeni basmış olan Thomas'la röportaj yapmaya gidiyordum. Koltuğum yolculuk yönünün tersine bakıyordu; bu da Thomas'ın elimde tuttuğum son kitabımı okumamı zorlaştırıyordu. Ters yöne bakarak okumaya çalışmak midemi altüst eder – ya da on yaşındaki kızım Eva'nın geçen yaz Lublin treninde ifade ettiği şekliyle, “geçmişe dönük” oturmak.

Camdaki belli belirsiz, maskeli aksimin içinden dışarıya, pence-
renin ardına dikmişim gözlerimi. Röportaj için iyi bir açılış sorusu
bulmamın yeterli olacağını, sonrasında sohbetin kendiliğinden akıp
gideceğini hissediyordum. Asıl endişem, bir şekilde konuşmamızı
telefonuma kaydetmeyi başaramamak ya da ses dosyalarını dergiye
göndermeye çalışırken yanlışlıkla silmekti.

Gözlerimi pencereden ayırıp Mia'ya mesaj attım: “Ne zor sa-
bahtı.”

“Sonunda onu okula götürmeyi başardık” diye yanıtladı hemen;
muhtemelen bilgisayarından yazıyordu.

“Zar zor.”

“Olsun. Eckert olsa bunu ‘küçük bir kazanım’ olarak görmemizi
söylerdi.”

“Orası öyle. Yine de okuldan ararlarsa bana hemen haber ver.
Hep seni arıyorlar.”

“Tabii ama arayacaklarını sanmam. Bence artık iyi o. Zaten ne-
redeyse çıkış saati geldi.”

Başparmak emojisi gönderdim. Eski moda şapkalı bir kondük-
tör bilet kontrolü için yanıma geldi. Telefonumdaki küçük QR
kodunu büyüttüm, o da taradı. Ardından kulaklıklarımı taktım ve
Thomas'ın 1973'te Paris'te yaptığı, çeviri üzerine bir konuşmanın
kaydını dinlemeye başladım. Tren hızlanırken, maskeli yüzümün
camdaki yansımasının ardındaki postendüstriyel kış manzarasının
fotoğrafını çektim, sonra şöyle bir bakıp sildim, gözlerimi kapadım

ve geçmişe döndüm. Mentorum, elli bir yıl önce, duraksadı ve bardağına su doldurdu. Salondaki dinleyicilerden biri iki kez öksürdü.

Paris'teydim. (Ses kaydının rüyama bundan başka bir etkisi oldu mu bilmiyorum.) Eva'yı muhtemelen okulu olan yerden almaya gelmiştim. Yüksek ve süslü ferforje çitin dışında duruyor, kapının açılmasını bekliyordum. Etrafta başka anne babalar ve bakıcılar vardı; birbirleriyle ya da telefonda fısıldayarak konuşuyorlardı. Fransızca bilmesem de insanların tedirgin olduğunu anlayabiliyordum. Rüzgâr şiddetleniyordu. Uzaklardan gelen siren sesleri duydum. Telefonuma baktım, herhangi bir uyarı yoktu.

Demir kapının kanatları açıldı ve kızımı bir an önce görmek için içeri girmeye yeltendim; koyu tenli, güzel, tanıdık yüzlü, başında eşarp olan bir kadın beni durdurdu, elini göğsüme koyup “Impossible” dedi. O anda, dağınkı halde duran anne babalar ya da bakıcılar sandığım grubun aslında farkında olmadan önüne geçtiğim bir sıra olduğunu anladım. Özür diledim, defalarca özür diledim, kenara çekildim; iyi giyimli insanlar homurdanarak kabalığımı eleştirirken yanımdan geçip içeriye girdiler. Sıranın sonuna doğru ilerlemeye çalışırken insan dizisinin caddenin ta aşağılarına kadar uzandığını görünce dehşete düştüm.

Sıranın aksi yönünde yürürken gece çöktü. Gecenin ağaçlardan çöküşünü görebiliyordum. Rüzgâr artık üzerime yapraklar veya tohum kozalakları veya çöpler savuruyordu. Dişlerimin arasında bir tür kum –belki de toz– vardı ve sürekli tükürüyordum; diğer anne babaların benden haklı olarak tiksindiğinin farkındaydım. Ne kadar zaman geçtiğine, o sonsuz sıranın sonuna doğru ne kadar süredir yürüdüğüme dair hiçbir fikrim yoktu. Sonra, benimki de dahil olmak üzere binlerce cepten kulakları tırmalayan bir alarm sesi yükseldi. Koşmaya başladım. Umutsuzca kızıma ulaşmaya çalışırken hızla ondan uzaklaşıyordum.

• • •

Amtrak istasyonundan Hotel Providence'a yürümek on üç dakika sürüyordu. Oteli internetten rastgele seçmiştim; dört yıldızlıydı, geceliği iki yüz dolar civarındaydı; parayı dergi ödüyordu. Hava dört derecedeydi, parçalı bulutlu. Thomas doksanına basmadan birkaç ay önce ben kırk beşime girmiştim. Yolu bilmeme rağmen

kulaklıklarım hâlâ takılıydı ve yol tarifini dinliyordum. Saat henüz öğleden sonra dört bile olmamasına rağmen akşamın eli kulağında, güneş alçalmıştı.

Hotel Providence, Mathewson Caddesi üzerindeydi. Bildiğim bir kilisenin (kilisenin dördüncü katı deneysel bir “tiyatro alanı”ydı ve orada bir kez oyun izlemiştim) karşısında ve bir tür kliniğin yanındaydı. Kliniğin önünde küçük bir grup sigara içiyor, tartışıyor, belki de takas yapıyordu. İki kişi –iki ayrı bedeni seçebildiğimi sandım– kaldırımda battaniyeler ve karton kutulardan oluşan karmaşık bir yığının içinde uyuyordu. Sokağın karşısında, kilisenin ön tarafına yakın bir yerde, paltosuz sarhoş bir kadın, kadın ona tokat atmaya çalışırken kendisini sıkıca ama nazikçe iten bir adama bağırıyordu. Otelin dış cephesi, yakın zamanda yenilediğinden, eski kiliseyle, klinikle ve sokaktaki çıplak hayatla uyumsuzdu.

Otelin içi devasaydı. Canlı piyano müziği gibi bir ses duyuyordum ama ortada piyano yoktu. Bir an maske takmayı düşündüm. Giriş yaptıktan sonra lobiden geçmem, çeşitli uyumsuz kanepeler, sandalyeler ve sahte çiçeklerle dolu taş vazoların yanından yürümem, sonra sola dönüp spor salonu tabelalarını geçerek asansörü bulmam söylendi; asansör beni dördüncü kattaki odama çıkardı. Oda diğer her şey gibi gereğinden fazla büyüktü: Bir kral yatak, bir kanepeler, geniş bir yazı masası. İki farklı markadan iki plastik şişe su vardı.

Çantamdaki telefon şarj cihazımı bulup fişe taktım, televizyonu açtım, perdeleri araladım ve yatağa oturup kilise manzaralı pencereden dışarı bakarken haberleri yarım kulak dinlemeye başladım. İlk olarak ne soracağımı bulmaya çalışıyordum, belki çeviriyle ilgili bir şeyler olabilirdi, ama aklım, oyunun arkadaşlarım tarafından sahnelendiği o tiyatrodaki kendimin bir versiyonunun hâlâ izleyici olarak kaldığı fikrine takılıp kalmıştı.

Haberlerin Gazze’den Paris’e geçtiğini fark ettim: Paris’te tah-takuruları, son zamanların belası, belki abartılıyor ama turizmi olumsuz etkiliyor. Yataktan kalktım, yorganı geriye çektim ve beyaz çarşafalarda kurumuş kanın o pasrengi izlerini aradım, sonra yatağı kaldırıp alt kenarını inceledim. Genellikle giysilerde veya valizlerde seyahat ederler ama kitaplar ve rüyalar yoluyla da yayılabilirler.

Eva okuldan dönmüş olmalıydı ama onu aramadan önce Thomas’ı aramam, geldiğimi, bir saat içinde orada olacağımı söy-

lemem gerekiyordu. Arama konusunda garip bir tereddüt içindeydim; telefonda hiç konuşmazdık. E-postayla iletişim kuruyorduk ve çok seyrek olan ziyaretlerimi e-posta üzerinden ayarlardık. Neden onun cisimsiz sesiyle kısaca karşılaşmaktan, cisimleşmiş sesiyle saatler geçirmeye kıyasla daha fazla geriliyordum? “Bunu bir yere yazmalısın” dedi Eva kafamın içinde. Kızım sık sık sorularımı bir yere yazmam gerektiğini söylerdi.

Televizyonun sesini kustum ve telefon prizde kalsın diye masanın üzerine garip bir şekilde eğilerek Thomas’ı aradım. Buradayım ve eğer uygunsan birazdan geleceğim, dedim. Elbette, seni bekliyordum, kapıyı çalmadan gir, dedi; yiyip içmemiz için bir şeyler hazırlayacaktı. Sonra duşa girdim ve bir soru formüle etmeye çalıştım; çıktığımda gece olmuştu, kilisenin cephesi sokak lambasıyla sararmıştı. Yolculukta giydiğim kıyafetlerin aynısını giydim. Su şişelerinden birini kafama diktim; zihnimde bu, Thomas’ın elli yıl önce Paris’te yudumladığı suydurdu. Telefonu prizden çektim ve Eva’ya bir merhaba diyebilmek için Mia’yı FaceTime’den aradım.

Eva kendisi açtı. Mia’nın telefon numarası, Eva’nın ekran süresi için kullandığı iPad’e bağlıydı. “Merhaba baba” dedi, sesi sakindi.

“Merhaba aşkım, ne yapıyorsun?” dedim rahatlayarak.

“*Fruit Ninja* oynuyorum” dedi.

“Şu meyve kestiğin oyun mu?”

“Hı-hı. Annem yemek yapıyor ve bitene kadar oynayabileceğimi söyledi.”

“Luna nerede?” Luna, pandeminin başlarında sahiplendiğimiz köpekti.

Eva iPad’i çevirip mavi deri kanepede uyuyan beyaz köpeği gösterdi. “Selam Luna kızım, ne yapıyorsun?” dedim.

“Ekrandaki sesleri duymuyor, gördüğü şeyleri de tanımıyor” dedi Eva.

“Sence neden böyle?” diye sordum. Cevap gelmeyince devam ettim: “Okul nasıldı?”

“İyi” dedi.

Ayrıntı verecek mi diye içimden ona kadar saydım, sonra, “Benim için sabahlar günün en zor kısmı oluyor genelde” dedim. “Benim için gün sabahları imkânsız görünüyor, sonra akmaya başlarken düzeliyor.”

“Hı-hı” dedi, belki dinliyordu.

“Yapacağım şu röportaj için gerçekten çok endişeliyim” diye abarttım, endişeyi normalleştirmek istiyordum.

“Harika iş çıkaracaksın” diye alıntı yaptı.

“Tuhaf otel odamı görmek ister misin?”

“Bu seviyeyi geçmem lazım.”

“Tamam. İyi geceler demek için seni sonra görüntülü ararım.”

“Tamam, söz mü?”

“Evet.”

“Tamam, seni seviyorum, görüşürüz” ve arama sonlandırma sesi.

Dişlerimi fırçaladım. Lavabo düzgün boşalmıyordu. Yanağıma diş macunu bulaştırmıştım, o yüzden yüzümü yıkadım. Sonra aynaya tutturulmuş küçük çelik rafa koyduğum telefonuma uzandım. Nasıl olduysa telefonu suya düşürdüm.

• • •

Bu cümle süresince telefon suyun altındaydı. Havluyla kurulamaya çalıştım ama ekranım yer yer çatlıktı ve sıvı içeri sızmıştı; hızlı antijen testindeki solüsyon gibi yayılmasını izledim. Ekran, bastırduğum yerlerde biraz bulanıklaşmak dışında dokunuşuma tepki vermiyordu. Ana ekrandaki Eva, Mia ve Luna görüntüsü kenarlardan soyutlaşmaya başlamıştı.

Banyodan fırladım ve korkunç bir şey yaptım: Belki de elektriğin kurumasına yardım edeceği gibi çocukça bir içgüdüyle, telefonu fişe taktım. Kabloyu taktığımda ekranda bir hata mesajı belirdi –gri bir kutu içinde sarı bir üçgen seçebildim– ve sonra telefon kara bir aynaya dönüştü. Onu küçük, yaralı bir hayvan gibi avcumda taşıyarak banyoya geri götürdüm ve duvara monte edilmiş saç kurutma makinesini yerinden çıkardım.

Sonunda banyodan çıktım ve yatağın kenarına oturup, elimde ısınmış cihaz, yan düğmeye basılı tutup o ışıklı elmanın çıkması için dua etmeye başladım. En acil kriz: Artık Thomas’ı kaydetmenin hiçbir yolu yoktu. Dizüstü bilgisayarımı getirmemiştim. Akıllı telefonu olmayan tanıdığım tek yetişkin oydu. Başka herhangi bir kayıt teknolojisine sahip olabileceğini hayal bile edemiyordum. Yatağın başucundaki çalar saate baktım: 5:27. Providence’ta bir Apple Store olmalıydı, değil mi? Burada yaşadığım zamanlar, iPhone’ların ica-

dından çok önceydi. Telefonumu nasıl yenileyebileceğimi öğrenmek için telefonuma ihtiyacım vardı.

Odamdan çıktım ve asansörü çağırdım. Sonra üstünde ÇIKIŞ yazan kapıdan geçip floresan ışıklarla aydınlatılmış beton merdivenlerden aşağı koşturdum. Kan ter içinde resepsiyona vardığımda, genç kadına –girişimi yapan o değildi– şehirde Apple Store olup olmadığını sordum. Elbette, dedi, alışveriş merkezinde var. Ona çalışma saatlerini söylemesinin bir yolu olup olmadığını sordum, bana bakıp gözlerini kırıştırdı. Ölü telefonumu gösterip lavaboya düştüğünü söyledim ama klozete düşürdüğümü sandığı açıktı. Kendi Android telefonunu çıkarıp Google'ladı; sekize kadar açılmış. İçimde bir rahatlama dalgası hissettim. Otel telefonundan –masada bir tane vardı– arama yapıp yapamayacağımı sordum, 9'u tuşlamamı söyledi. Ahizeyi kaldırdım –kulağımda nahoş bir sıcaklık bıraktı– ve Thomas'ın numarasını bilmediğimi fark ettim.

Kapattım ve kadına telefon rehberi olup olmadığını sordum, hayır dedi; otelde internete girebileceğim bir çalışma alanı olup olmadığını sordum, hayır dedi; bir telefon numarası bulmak için bilgisayarımı çok hızlıca kullanıp kullanamayacağımı sordum, hayır dedi, çünkü “terminalinden” internete erişemiyordu. İhtiyacım olan numarayı bulmak için, sadece bir saniyelğine, onun telefonunu kullanıp kullanamayacağımı sordum; sanki gözlüklerini denemek istemişim gibi dehşete düşmüş bir ifadeyle baktı. Lütfen, dedim.

Telefonunda Google'ı açarken, Thomas'a otelde tedbiri elden bırakmamak için hızlı bir test yaptığımı –Thomas ilk dalgada hastaneye kaldırılmıştı– ve sonucun pozitif çıktığını söylediğimi hayal ettim. Tam adını ve şans eseri bildiğim adresini, yanına da “telefon numarası” ibaresini ekleyerek arattım ama sonuçların hiçbirinden –emlak siteleri, sabıka kaydı sorgulamaları– bir şey çıkmadı. Whitepages web sitesine girdim ama ödeme yapmam gerektiğini söyledi.

Thomas'la buluşma saatimiz yaklaşıyordu; eğer aramadan mağazaya gidersem, onu endişelendirecek, belki de korkutacak kadar geç kalmış olacaktım. Ama konuşmamızı kaydetmenin hiçbir yolu olmadan gidersem durumu nasıl izah edecektim? Ona doğruyu söylemek imkânsız görünüyordu. Teknolojiyi elime yüzüme buluşturmaktan endişe etmeme rağmen nasıl olmuştu da antropolog karımdan yedek bir kayıt cihazı ödünç almamıştım? Kafamın için-

de, sonradan psikanalist olmaya karar veren bir şair arkadaşım, bilinçdışı bir dürtüyle röportajımı sabote ettiğimi öne sürdü.

Onu susturdum, kadına telefonunu geri verdim ve teşekkür ettim. Sonra, plastik gibi görünen ama dokunduğumda ipek hissi veren sahte mor süsenlerle dolu bir vazunun yanındaki devasa deri koltuğa oturdum. Şöyle yapacaksın, diye talimat verdim kendime; ses kafamın dışından, birkaç metre sağımdaki koltuktan geliyor gibiydi. Thomas'a gideceksin ve şöyle diyeceksin: Bu akşam sadece araya kapatalım, röportaja nasıl yaklaşmak istediğimiz hakkında kayıt dışı konuşalım diye düşündüm, yarın sabah geç saatlerde gelirim, hazırlıklı ve zinde olduğumuzda kayıt yaparız.

Dört kez derin nefes aldım. Bu makul geliyordu. Ertesi gün açıldığında Apple Store'da olurdum, gerçi açılış saatine dikkat etmemiştim. Tek bir uzun, kayıtlı konuşma seansı zaten derginin bize ayracağından çok daha fazla sayfa tutardı. Thomas'ın evine bir araba çağırarak için gayriihtiyari telefonumu çıkardım.

• • •

Döner kapı beni soğuk gece havasının içine, kaldırıma bıraktı. Elim yine telefonumun cesedine uzandı. Yolu bilmeme rağmen normalde haritadan yol tarifini başlatırdım. Ve ne zaman bir geçiş olsa, ne zaman bir mekândan diğerine geçsem ya da ayaktaiken oturmaya başlasam (veya tam tersi), ne zaman yürümeye başlasam ya da dursam telefonumu kontrol ederdim.

Otelden doğuya, kliniğin önünde konuşan ya da uyuyan insanlardan uzağa doğru yöneldim ve sonra Weybosset'ten sola döndüm; Providence Sahne Sanatları Merkezi'nin kırmızı kırmızı ışıldayan tabelasının önünden geçtim. Weybosset üzerinde kuzeye, yolun Custom House yakınında Westminster'a doğru kıvrıldığı yere kadar yürüdüm; üç katlı, İtalyan tarzı granit bina yakındaki, öğrencilik yıllarımda içki içtiğim Custom House Tavern'ı aramayı getirdi aklıma. Orada, 2000 yılı arifesinde, yaşlı bir müdavimin –cuma günleri açık mikrofon günüydü– Meat Loaf'un “Two Out of Three Ain't Bad” şarkısının yavaş, derin, akapella bir versiyonunu söylediğini duymuştum. Yirmi yıldan fazla bir süre sonra, Mia'yla ben çift terapisindeyken ve terapist üniversitede bizi birbirimize çeken ilk şeyin ne olduğunu hatırlamamızı istediğinde, Mia, bizim ilk

randevumuz olarak düşündüğü o gecede, bu adamın *cover*'ı sırasında beni ağlarken görmekten ne kadar etkilendiğini söylemişti. (Aklına gele gele bunun gelmesi beni pek memnun etmemişti.) Bar kapanmış olmalıydı. O şarkıcı olmasaydı Eva var olmayabilirdi; şarkılar kaderin enstrümanlarıdır.

Peki ya Eva? Söz verdiğim gibi iyi geceler demek için nasıl görünlü arama yapacaktım? Providence Nehri'ni tuğla yaya köprülerinin birini kullanarak geçerken rüyamdaki çaresizliğin yankısını hissettim. En azından Mia'nın numarasını biliyordum –ezbere bildiğim tek aktif numaraydı; çocukluğumun geçtiği evin numarasını da hatırlıyordum–, böylece dokuzdan önce Thomas'ın sabit hatından onları arayabilirdim. (Eva, telefonumu nasıl boğduğumun hikâyesini tekrar tekrar ve adli tıp detaylarıyla duymak isteyecekti; tanıdığım her çocuk gibi o da telefon istiyordu ve birkaç ay sonra on birine bastığında alması gerektiği konusunda ısrarcıydı.) Thomas ve Eva: Ölüler hariç, akıllı telefonu olmayan sevdiğim iki insan.

Ama College Caddesi'nden yukarı, savaş anıtlarının ve mahkeme binalarının yanından geçerken, Eva'nın gerçekliği benden uzaklaştı ya da onu güvende, benimkine bitişik bir dünyada “Anti-Hero” şarkısına eşlik ederken düşündüm. Yürürken telefonum için daha az üzüldüğümü fark etmek beni şaşırttı, sabah yeni bir tanesine sahip olacağımdan emindim. Hafif bir sarhoşluktan ayırt edilemeyecek bir yoksunluk yaşıyordum; aniden çevrimdışı kalmamla, fotoğraf çekemememle, veri paketleri gönderip alamamamla, konumumu paylaşmamamla, MyChart bildirimini ya da iş e-postası ya da küçük zehirli bir haber veya *shitposting* dozu alamamamla manzara tuhaflaşmış, taşlar daha da taşlaşmıştı. Sıra dışı bir “buradalık” deneyimi yaşıyordum –asfaltta parıldayan silikatların, küçük buhar bulutları biçimindeki nefesimin, dalların boğumlarının ve kaldırımdaki gölgelerinin daha fazla farkındaydım– ama aynı zamanda geçmişime doğru yürüyordum, çünkü burası beni ben yapan anılar ve olaylarla dopdoluydu ve ben ancak geçmişte cihazsız kalabilirdim. Çalışan bir telefonum olsaydı, diye düşündüm, Poe'nun Sarah Whitman'a kur yaptığı Benefit Caddesi'ndeki Providence Athenaeum'un ön cephesinin fotoğrafını çekip kırk dört yaşındaki Mia'ya gönderebilirdim; ama telefonum olmadığı için, Mia'nın yirmi yaşındaki halini sütunlardan birine yaslanmış, postacı çantasından mavi American Spirit paketini çıkarırken, henüz gümüşrengi çizgiler düşmemiş

siyah saçlarını sarı bir bezle sarmış halde görecekmışim gibi geliyordu.

College Caddesi'nden yukarı devam ederken hayaletler ete kemiğe büründü: Kapüşonlu svetsört giymiş şu çocuk, başı öne eğik yanımdan geçen – eğer başını kaldırsaydı, St. Petersburg'da pencereden düşmesinden birkaç yıl önceki Arjun olabilirdi; ben geçerken List Sanat Merkezi'nden çıkan uzun şişme montlu yaşlı kadın Caroline Sharpe'a dönüştü. Caroline Sharpe, birisi kolyesine iltifat ettiğinde sınıfımıza, nükleer savaş durumunda kullanmak üzere opal madalyonunun içinde siyanür kapsülü taşıdığını, bu uygulamaya o ve arkadaşlarının 1960'ların sonunda öğrenciyken başladıklarını söyleyen ve bu yüzden her kolyenin zehir sakladığından az çok şüphelenmeme yol açan bir profesördü. Ama sadece insanlarla sınırlı değildi: Yıldızlardan gelen ışık da daha geçti, ağaç kovuklarında rüya gören kuşlar geçmişin kuşlarıydı, içinde uyudukları ağaçların büyüme halkaları kaybolmuştu ve bu zaman yolculuğu benim Eva'yı kontrol etmekten veya yokuş yukarı yürürken “ötücü kuşların ortalama yaşam süresi”ni ya da “Caroline Sharpe”ı Google'lamaktan menedilmeme bağıydı.

Kampüsün ana kapısına vardığımda kapıyı rüyamdan tanıdım, daha doğrusu rüyamdaki okul kapısının burayı temel aldığını fark ettim; “déjà rêvé” ifadesini bulmak için telefonumu kullanmam gerekirdi. Şimdi yine Eva'yla aynı dünyadaydım, tekrar kırk beş yaşındaydım ve okul rehberinin “okul reddi”yle flört ettiğini söylediği kızım hakkında endişeleniyordum. Bana ulaşmaya çalışıyor olabilirlerdi; Eva bir konuda paniğe kapılmış, sesimi duymaya ihtiyaç duymuş olabilirdi. University Hall'un yanında durdum ve telefonumu tekrar çıkardım ama elbette ışığı yanmadı. Dikkatimi Thomas'a ve röportaja çevirmeye çalışıyordum ki biri adımı söyledi.

Bana seslenen kadın, görebildiğim tüm pencereler karanlık olsa da, kampüs binalarının birinden çıkmış olmalıydı. Yün panço giyiyordu ve iki omzunda da kitaplar ve dosyalarla dolu, tekrar kullanılabilir market çantaları taşıyordu. Benim yaşlarımda, yapılı, alımlı bir kadındı. Tanınacağından emin birinin özgüveniyle bana yaklaştı ve çantalarını, sarılmamızı beklediğini ima eden bir şekilde yere bıraktı. Sarıldık; lavanta ve Listerine kokuyordu. Burada ne arıyorsun, diye sordu ayrıldığımızda, gecenin bu vakti bu kampüste neden dolanıyorsun? Ben Thomas'la röportaj yapmak için

kısa süreliğine şehre geldiğime dair bir şeyler gevelerken zihnimde onun ismini arıyordum; kafa karışıklığımı fark etti ve merhamet göstererek adımı sundu: Chloe.

Daha ikinci heceye gelmeden onu tanımuştım: Chloe, bir zamanlar Mia'nın en iyi arkadaşı olan, aynı evi paylaştığı Anisa'nın yakın arkadaşıydı. Burada, belki de sosyoloji bölümünde işe alındığını duyduğumu hayal meyal hatırladım. Ona tekrar sarıldım. Birbirimizin partnerlerini ve işlerini sorduk, dünyanın felaket durumu hakkında bildik cümleler sarf ettik, sonra ona daha fazla hasret gidermeyi dilediğimi ama doksanlık bir ihtiyarın beni beklediğini vs söyledim. Ayrılmaya hazırlanırken, numaramı vereyim, dedi.

“Telefonum bozuk.” Kulağa yalan gibi geliyordu, bu yüzden kanıtlamak için telefonu çıkardım, tekrar açmayı deneyerek lavabo olayını anlattım. Telefonu bir kâse pirince koymam gerektiğini söyledi. Sonra numaramı kendi rehberine kaydetti ve “dünyaya yeniden katıldığımda” onunki de bende olsun diye bana mesaj attı. (Alacak bir cihaz olmadığında bir mesajın nerede oyalandığını veya orada ne kadar süre beklediğini bilmiyorum.) Güldük ve görüşürüz dedik, görüşmeyeceğimizi bilerek; ayrılırken kendimi şunu sorarken duydum: “Sahi, Anisa'dan ne haber?”

• • •

Üçüncü senemizin sonbaharında Mia bir dönemliğine Granada'ya gitmiş ve orada Andrés adında bir adama âşık olmuştu. Bana bunu söylediğinde –o Zaidin'deki bir ankesörlü telefonun başındaydı, ben Providence'ta bir yurt odası telefonundaydım– dağıldım. Sıradan lisans öğrencisi meseleleriydi ama intihar da öyledir.

Kış tatilinde on gün hastanede yattım. İyi kötü tekrar işlevsel hale gelip kampüse döndüğümde, ortak arkadaşlarımız olmasına ve sosyal çevremizin küçüklüğüne rağmen Mia'yı neredeyse hiç görmedim. Onu bir kez Arjun'un evindeki bir partide gördüm; kütüphanede uzaktan şöyle bir gözüme çarptı; bir dizi cinsel saldırıyla ilgili düzenlenen bir “toplantı”da da izleyiciler arasında görmüştüm. Mevsim normallerinin üzerinde sıcak bir öğle sonrası, tatilde kafasını kazıtmış ve burnuna *piercing* taktırmış olan Anisa'yla karşılaştım. Öğrencilerin âdeti olduğu üzere çimlere bir battaniye sermiş, *Karanlığın Sol Eli*'ni okuyordu. Yanına yaklaştım,